

ת"ד 10609/12 - מדינת ישראל נגד מאיה קרימצ'נסקי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 20-10609 מדינת ישראל נ' קרימצ'נסקי
בפני כבוד השופטת שרתית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה ע"י ב"כ עו"ד פרי
נגד
מאיה קרימצ'נסקי
הנאשמה ע"י ב"כ עו"ד שחר גולן

הכרעת דין

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המציין לה גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין נהיגה בחוסר זהירות ורכיבת אופניים על המדרסה, עבירות על תקנות 21(ג), 129א - 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפיקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרוי שביום 20.8.2014, בסמוך לשעה 14:50, רכבה הנאשמת על אופניים חשמליים ברחוב משה דיין בתל אביב, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגעה בסמוך לבית מס' 27, פגעה בהולכת רגל, הגב' עליזה כהן, שהייתה על המדרסה והפילה אותה לכביש.

قتוצאה מהתאונה, נחבלה הולכת הרגל חבלת של ממש-חתך בראש שנתרפה.

הנאשמת כפירה באישומים המיוחסים לה וסנגורה טען: "הנאשמת כופרת במידות לה. היא רכבה על אופניים חשמליים בשביל אופניים מוסדר, ב מהירות סבירה עד איטית אפילו כיון שהיא התקרכה לאזרור בו שביל האופניים חולף לפני תחנת אוטובוס והולכת הרגל עדת תביעה 1 הינה בריצה מצד ימין אל תוך שביל האופניים ופגעה באופניים תוך כדי נסיעה במקום מותר ומוסדר".

פרשת התביעה

מטרם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מס' 1 - עליזה כהן, הולכת הרגל

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

עד תביעה מס' 2 - רס"מ שרון בעדasher, מטעמו הוגש דוח פעולה, שסומן ת/1 וועתק סרטון מצילמת גוף, שסומן ת/2.

כמו כן, הוגש בהסכמה הودעת הנאשמה, שסומנה ת/3 ותעודת רפואיות לגבי הולכת الرجل, שסומנה ת/4.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשמה רכבה על אופניה, כמפורט לעיל ובהגעה למקום, בסמוך לתחנת אוטובוס לעבר צעדה עדת תביעה 1, הייתה על המדרכה ופגעה בעדה.

העדת מסרה כי היה בכוונתה לעלות על קו אוטובוס מס' 35 ולכן, צעדה לעבר התחנה, המוצבת בסמוך לבית מס' 27, בקצב הליכה רגילה וזו הגעה מולה הנאשמת ואף שניסתה להתחמק ממנה, פגעה בה הנאשמת והפילה אותה למדרכה.

לדברי העדה, היא נחבלה בעצם הזנב והבחינה בדם רב שנזל מרأسה.

העדת מסרה כי פונתה לבית החולים איכילוב ולקח לצוות במקום זמן רב, עד שהצליח לעצור את הדימום מרأسה. על פי ת/4, פצע מדם בראשה של העדה, נתפר בחדר המיון.

העדת נחקרה בחקירה נגדית והשיבה כי אכן, לעיתים היא עולה על אוטובוס שנוסע במסלול הנגדי, אבל לא ביום התאונה ולא הייתה לה כל כוונה לחצות את הכביש.

הסגנור הציג לעדה תמונות של המקום, נ/1 והעדת אישרה כי זו תחנת האוטובוס שבנדון וכאשר נשאלת לגבי שביל האופניים, השיבה כי לא הגיע בכלל לשביל, אלא עברה מהדשא, שניתן לראות בתמונות, אל המדרכה ותחנת האוטובוס.

העדת נשאה והשיבה כי נפגעה על המדרכה, לפני התחנה ולא אחרת.

עד תביעה מס' 2 הגיע לזירת התאונה, תיעד את שרהא ב-ת/1 וצילם את ת/2, כמתואר בעמוד 5 לפרטוקול, שורות 19 עד 22.

העד ציין כי הבחן בהולכת الرجل שכבת על ה"רצפה", שוחח עם הנאשמת וזה מסרה לו כי נסעה על שביל אופניים, עברה למדרכה כדי להמשיך בשביל האופניים ואשה מבוגרת רצתה לתחנת האוטובוס והוא פגעה בה והאישה נפלה ונפתחה לה הראש.

העד נחקר והשיב כי הוא מזהה את מקום התאונה ב-נ/1 וכאשר נשאל אם התאונה ארעה על גבי שביל האופניים, השיב כי אינו יודע.

הנאשמת נחקרה במשטרת ביום 19.10.2019 ומסרה כי רכבה על גבי אופניים חשמליים, בשביל האופניים שברחוב משה עמוד 2

דין ואשר הגעה בסמוך לבית מס' 27, השביל מתחזק עם המדרכה והיא המשיכה ברכיבה, במהירות איטית ולפתע, הבדיקה באשה מבוגרת רצתה לכיוון הכביש, אך לא הצליחה לעצור ופגעה בה עם חזית/צדון האופניים.

הנאשמת נשאלת מדוע לא ירדה מאופניהם, כאשר שביל האופניים התחזק לטור המדרכה והшиб כי לא ידעה שכך עליה לנווג.

בשורות 49 עד 51, נשאלת הנאשمت "את מתארת לי מצב שבו את נסעת על מדרכה, בתחום שיש לך הסתרה בשדה ראייה בגל תחנת אוטובוס,ulin להיזהר ובודיק בגל דברים האלו לא לנסוע על המדרכה. הולכי רגל לא אמרם לצפות פגעה על ידי אופניים כשהם צועדים או רצים על מדרכה. מה תגובתך?"

הנאשמת השיבה: "אני חושבת שאתה צודק. אני מאוד מצטערת שזה קרה. אני בחרדות מזו המקרה."

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת והוגשו תמונות, נ/1.

לגרסת הנאשמת, היא נסעה במקומות, על גבי שביל האופניים ובהגעה לתחנת האוטובוס שבנדון, שהייתה אוטומה, הבדיקה באשה ישבה בתחנה, האטה אז לפטע התפרצה הולכת הרגל לשביל האופניים, הנאשמת סטה שמאליה, אך פגעה בה והולכת הרגל נפלה לאחר ונחבלה בראשה.

הנאשמת נחקרה והשובה כי המגע עם הולכת הרגל, היה בסוף תחנת האוטובוס, ממש על קו התחנה ואישרה כי, כפי שניתן היה לראות גם ב-ת/2, התחנה אוטומה ולא ניתן לראות את הצד השני.

הנאשמת נשאלת והשובה כי התרשמה שהולכת הרגל מירה והתקונה לחצות את הכביש, שהיא ריק באותה עת.

הנאשמת נשאלת מדוע לא עצרה, בהעדר שדה ראייה אל מעבר לתחנת האוטובוס והשובה כי האטה אבל לא עצרה.

ב-נ/1, ניתן לראות אזור התאונה, שביל האופניים ותחנת האוטובוס.

דין והכרעה

לאחר שבחןתי ראיות המאשימה, שמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, שוכנעתי כי הנאשمت נושאת באחריות לגורם תאונת הדרכים המתוארת בכתב האישום.

תקנה 129 לתקנות התעבורה, קובעת בזו הלשון:

(א) לא ירכב אדם על אופניים על מדרכה או על חלק מהדרך המיועד להולכי רגל בלבד; אולם מותר להולך רגל להוביל אופניים על המדרכה אם אין בכך הפרעה להולכי רגל.

עמוד 3

(ב)

תשע"ד-

הוקצה בדרך שביל אופניים וסומן בתמרור מתאים לא ירכב רוכב אופניים בכל חלק אחר של הדרך אלא בשביל האופניים.

הנאשמה מסרה בחקירתה והעדיה בבית המשפט, כי רכבה על אופניה החשמליים, תחילת, בשביל אופניים מסומן ובהמשך, עבר לפגיעה בהולכת הרגל, על גבי המדרכה, בשטח צר, המשלב גם תחנת אוטובוס.

יתרה מזו, לגרסת הנאשמת עצמה, שדה הרأיה שלא אל מעבר לתחנה, היה חסום, שכן דופן התחנה, הייתה אוטומה בשל פרסומת.

על אף כל זאת, בחרה הנאשמת שלא לעצור את רכיבתה, לרדת מאופניה ולהוליך אותם לצד מסטרים בטרם תוכל להמשיך על גבי שביל האופניים, אלא המשיכה בנסעה, גם אם איטית לטענתה, ופגיעה בהולכת הרגל, כל זאת, בניגוד לקבוע בתקנה 129 לעיל.

כמפורט לעיל, הנאשמת עצמה, בחקירה במשטרה, הודתה כי יכולה והייתה צריכה לנוהג אחרת ובכך, למנוע את התאונה.

דיןה של טענת הסנגור לפיה, אם קיימ במקום שביל אופניים, הרי שהדבר פוטר את הנאשמת מכל אחריות לגבי הולכי רגל, להידחות מכל וכל.

המדרכה מיועדת, בראש ובראשונה, להולכי הרגל וכל עובר דרך אחר - רוכב גלגלנוע חשמלי, רוכב אופניים חשמליים או כל כלי רכב אחר, חב בחותת זירות לפני הולכי הרגל, גם על גבי שביל אופניים וקל וחומר, על גבי המדרכה.

ניתן לומר כי החובה זהה לו של נגה המתקרב למעבר ח齐יה הלכת הפסיכה לגבי חובת הזרות הנדרשת בנסיבות אלה, גם לפני הולך רגל רשלן, אף כי יודגש כי במקרה שבפניו, לא מצאתי כל רשלנות מצדה של הולכת הרגל.

בע"פ (מחוזי ת"א) 70642/08 מדינת ישראל נ' יעקב בן בידה תנדייה, [פורסם בبنו], נפסק על ידי כבוד השופטת ד' ברילינר - "בבוחנת מעלה מן הנדרש אוסף אף זאת: גם קביעה עובדתית לפיה התפרץ המנוון אל הכביש לא הייתה מביאה לכל מסקנה כי נזק הקשר סיבתי-משפטי בין נהיגתו של המשיב לבין התאונה הקטלנית. ושוב, בוגדר מושכלות יסוד - התנהגות רשלנית של הנפגע, כמו גם התערבותו של גורם שלישי במערכת, אין שוללות בהכרח קשר סיבתי-משפטי בין מעשה או מחדל של הפוגע לבין תוצאה פוגעת - שעיה שהפגוע, אדם מן היישוב, יכול היה לצפות מראש את שאירע בפועל ולפעול בהתאם השאלה היא - לעולם - שאלת הצפיפות הרואיה והנדerset, דהיינו, האם מי שמצוין בunderline של הנאשם שמדובר בו, יכול וצריך היה לצפות גם התנהגות רשלנית מצד הקורבן".

בע"פ 8827 ישראל שטריזנט ב' מדינת ישראל:

"הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר ח齐יה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצד
של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר הח齐יה, פניו אל עבר
הכיביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם
הנמצא בסמוך למעבר הח齐יה מבקש לחצות את הכביש אם לאו... חובת הצפויות קיימת גם כאשר הנעשה על
המדרכה ליד מעבר הח齐יה מוסתר מעיניו של הנהג. או-אז, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות אפשרות
שהולכי רגל שאיןם נראים ירדו אל מעבר הח齐יה".

ככ' המשנה לנשיאות השופט חשין, כתוארו דאז, קבע כי רשלנות של הולך רגל אין בה כדי לנתק את הקשר היסיבתי-
משפטי בין התנהגות הנהג לבין קרונות התאונה.

בעניין כרנסטי לעיל, חוזר בית המשפט העליון ומחدد את ההלכות הדלות בחובת זהירות המוטלת על נהג המתקרב
למעבר ח齐יה, הלכת מלניק והלכת שטריזנט לעיל.

ככ' השופט הנדל, קבע כי: "ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכךן דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל
הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר ח齐יה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם
על הולך הרגל חלים כללים בהגיעה לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כוח קטלני מוטלת האחריות
הראשונה במעלה, לנוהג בזהירות. ...הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת...".

מכאן, כי גם אם הייתה מתקבלת טענת ההגנה כי הפגיעה בהולכת הרגל, ארעה על גבי שביל האופניים וכי הולכת הרגל
לא נזהרה דיה, בטרם חצתה אותו, אין בכך כדי לפטור את הנאשםת מאחריות לgrün התאונה, אלא אם יוכח, כי עשתה
כל שביכולתה על מנת למנוע את התאונה ולא כך, במקרה שפנוי, שכן, הנאשםת יכולה להיות, במקרה, למניעת
התאונה, לו היה עוצרת את אופניה במעבר בין שביל האופניים למדרכה ומוליכה אותם עד מעבר לתחנת האוטובוס, שם
משיך שביל האופניים.

במקום זאת, בחרה הנאשםת להמשיך ברכיבה, כאשר שדה הרأיה שלא אל מעבר לתחנת האוטובוס חסום ובכך, נהגה
בחוסר זהירות.

לפיכך, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטול הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמתה מעבר לכל לספק
סביר ומרשيعة את הנאשםת בעבירות המיוחסת לה בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ט טבת תשפ"ב, 23 דצמבר 2021, במעמד הצדדים